

ת"פ 45092/04/14 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד מישל נקש

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45092-04-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' נקש ואח'

בפני
כבוד השופט הישארם אבו שחאדה
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
תביעות רמלה ע"י עוה"ד שלי היאט

נגד
1. מישל נקש ע"י עוה"ד שי רודה

גזר דין לגבי נאשם 1

כתב האישום

1. כתב האישום כולל חמישה אישומים ושני נאשמים: נאשם 1, מישל נקש (להלן: **הנאשם**) ונאשם 2, יהודה פרץ (להלן: **יהודה**). אישומים 1 ו-2 הם משותפים לנאשם וליהודה ובעוד שאישומים 3, 4 ו-5 יוחסו רק לנאשם.

2. בדברי הרקע לאישומים 1 ו-2 נאמר כי "----" הינה חברה פרטית אשר עובדת עם משטרת ישראל החל משנת 2000 (להלן: **החברה**). על פי נהלי העבודה בין החברה לבין משטרת ישראל, החברה מקבלת קריאה ממוקד המשטרה לגבי אירוע שבו ישנו אדם שנפטר ואמבולנס של החברה מגיע למקום האירוע, כאשר בכל המקרים נמצא במקום האירוע שוטר אשר נותן הנחיות לנהג האמבולנס של החברה שמגיע למקום. לרוב, עובד החברה צריך לפנות את הגופה למכון לרפואה משפטית (להלן: **המכון**), ולעיתים לבתי קברות או לבתי חולים לצורך אחסון. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, עבדו הנאשם ומישל בחברה, כאשר מישל עבד כעוזר נהג מזה שנה וחצי והנאשם עבד כנהג מזה כשלושה חודשים.

3. באישום הראשון, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 2.3.14, בשעות הערב, בשעה 22:25 או בסמוך לכך, בביתו שבתחומי העיר ראשון לציון, נפטר יוסף מושוביץ ז"ל (להלן: **המנוח** או **המנוח באישום הראשון**, לפי העניין) ואמבולנס של החברה נקרא למקום. בעקבות הקריאה הגיע למקום מיכאל חיימוב (להלן: **מיכאל**) אשר עובד בחברה מזה 10 שנים

ולאחר כחצי שעה לערך הגיעו למקום הנאשם ויהודה. בנסיבות אלו, נכנסו הנאשם, יהודה ומיכאל לבית. מיכאל שוחח עם משפחת המנוח ואילו הנאשם ויהודה נכנסו לחדר בו שהה המנוח כדי לעטוף את הגופה. באותן נסיבות, הסיר הנאשם טבעת נישואין העשויה זהב אשר היתה על אצבעו של המנוח (להלן: **הטבעת**). משסיימו הנאשם ויהודה לעטוף את הגופה, איפשר מיכאל לבני המשפחה להיכנס לחדר ולהיפרד מהמנוח. בתו של המנוח ליטפה את ידו והבחינה כי הטבעת חסרה. בשל היעלמות הטבעת ולאחר ויכוחים בין בני המשפחה מצד אחד לבין הנאשם, יהודה ומיכאל, מצד שני, עזבו האחרונים את המקום מבלי שפינו את הגופה. לאחר האירוע, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, מכר הנאשם את הטבעת ושילם עבורה ליהודה סך של 40 ₪.

4. באישום השני, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29(א) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 8.2.14, בשעות הבוקר בתחומי העיר ירושלים נהרג ניר גדון ז"ל (להלן: **המנוח** או **המנוח באישום השני**, לפי העניין) בתאונת אופנוע. בשעה 10:50 או בסמוך לכך, הגיע למקום קרות התאונה אמבולנס [-], בו עבדו אותה עת הנאשם ויהודה. גופתו של המנוח באישום השני הופקדה בידם ואותה פינו לאמבולנס ונסעו לכיוון המכון. בעוד יהודה נוהג באמבולנס, חיטט הנאשם בגופת המנוח במטרה לחפש רכוש ונטל מארנקו של המנוח סך של 150 ₪ וכן מכשיר פלאפון מסוג אייפון 5 אשר היה בכיס מעילו של המנוח (להלן: **האייפון**). את הכסף שנטל הנאשם חילק באופן שווה בינו לבין יהודה ומסר לו סך של 75 ₪ וכן סך של 1,000 ₪ עבור האייפון.

5. באישום השלישי, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי ביום 30.11.13, בשעות הערב, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בביתו שבתחומי העיר ראש העין, נמצא מת להב שמואל ז"ל (להלן: **המנוח**, או **המנוח באישום 3**, לפי העניין). בנסיבות אלו, לאחר שנקרא למקום אמבולנס [-], הגיעו למקום הנאשם יחד עם עובד נוסף מטעם החברה. בזמן פינוי הגופה מהדירה לצורך העברתה למכון, נטל ונשא הנאשם מתוך הבית מכשיר פלאפון מסוג גלאקסי 3 השייך למנוח, ובהמשך אף עשה בו שימוש.

6. באישום הרביעי, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 9.5.13 בשעה 04:00 או בסמוך לכך, נקרא אמבולנס [-] לזירת רצח בדירה בתחומי העיר תל אביב (להלן: **הזירה**) בה טיפל אותה עת השוטר שי חיימוב ששימש כקצין זיהוי מרחב יפתח (להלן: **הקצין**). בעקבות הקריאה, הגיעו לזירה הנאשם יחד עם עובד אחר למאשימה ופינו את גופת הנרצחת למכון. בנסיבות אלו, נטל ונשא הנאשם מהזירה פנס משטרתי אשר היה שייך לקצין.

7. באישום החמישי, מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום החמישי ביום 13.3.14, בשעה 08:30 או בסמוך לכך, בתחומי העיר לוד, בעקבות אירוע שריפה בו נפטרה אילנה מלול ז"ל (להלן: **המנוחה**, או **המנוחה באישום החמישי**, לפי העניין), נקרא למקום אמבולנס [-]. באותן נסיבות, פונתה המנוחה ע"י כוחות כיבוי אש מדירתה לדירה הסמוכה באותו

רחוב. בעקבות הקריאה הגיע הנאשם לדירה שאליה פונתה המנוחה יחד עם עובד נוסף של החברה. בזמן פינוי הגופה מהדירה לצורך העברתה למכון, נטל ונשא הנאשם מהדירה איפון 4 השייך לבעלת הדירה.

תיאור ההליכים לגבי שני הנאשמים

8. מועד ההקראה הראשון בתיק נקבע בפני ליום 28.5.14, וזאת על פי החלטתו של כבוד השופט מנחם מזרחי מיום 29.4.14. בא כוח הנאשם הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון והדיון נקבע, בסופו של יום, ליום 7.7.14, לגבי שני הנאשמים. בהמשך, ההליכים לגבי שני הנאשמים לא התנהלו במקביל, אלא התקיימו דיונים במועדים שונים לגבי כל אחד מהם בנפרד, וזאת מהטעמים שיובהרו בהמשך.

9. להלן ההליכים בעניינו של יהודה:

א. לפי בקשתו של בא כוחו של יהודה נקבע דיון מוקדם בעניינו של יהודה בלבד ליום 9.6.14, במועד זה יהודה הודה בעובדות האישום הראשון והשני שיוחסו לו בכתב האישום, ניתנה הכרעת דין מרשיעה בעניינו והדיון נדחה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן וטיעונים לעונש.

ב. לאחר קבלת התסקיר ושמיעת הטיעונים לעונש, הוריתי על קבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות בדבר התאמתו של יהודה לבצע עבודות שירות.

ג. לאחר קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות ביום 27.5.15, ניתן גזר הדין בעניינו של יהודה, ואשר אעמוד עליו בהרחבה בהמשך (להלן: גזר הדין בעניינו של יהודה).

10. להלן ההליכים בעניינו של הנאשם:

א. ביום 7.7.14, התקיים דיון בעניינו של הנאשם שבו הנאשם לא התייצב מחמת מחלה ובא כוחו ביקש שהדיון ידחה למועד מאוחר יותר.

ב. ביום 3.9.14, התייצבו הנאשם ובא כוחו והתבקשה דחיה על מנת לבוא בדברים עם המאשימה.

ג. ביום 17.12.14, הנאשם לא התייצב לדיון ולכן ניתן צו הבאה כנגדו.

ד. ביום 31.12.14, הנאשם ובא כוחו התייצבו לדיון, אך בא כוח המאשימה ביקשה דחיה מאחר והתיק של התביעות לא היה בפניה. כמו כן, נקבע שעל בא כוח הנאשם להגיש טיעונים בכתב שבהם יפרט את כל הטענות המקדמיות שבכוונתו להעלות וכן יבהיר אם יש צורך בשמיעת ראיות בתיק זה.

ה. ביום 5.1.15 בא כוח הנאשם הגיש כתב טענות לבית המשפט שהוכתר כ-"טענה מקדמית - הגנה מן הצדק". על פי כתב הטענות, באישום הראשון והשני, וזאת מבלי להודות בעובדותיהם, העבירה הנכונה שעולה מתוך העובדות של שני האישומים היא עבירה רגילה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין ולא עבירה של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין. כמו כן, נטען כי לאחר שבית המשפט יכריע בטענה המקדמית, תינתן תשובה מפורטת לעובדות כתב האישום.

ו. ביום 11.1.15, נתקבלה תגובה בכתב מטעם המאשימה לכתב הטענות ונטען בתמצית שהטענה שהובאה לעיל איננה טענה של "הגנה מן הצדק", אלא טענה שנוגעת למהות הראיות ולשאלה האם מתקיימים רכיבי העבירה של גניבה בידי מורשה.

ז. ביום 11.1.15, קבעתי שאכן לא מדובר בטענה של "הגנה מן הצדק", אלא בטענה המחייבת את שמיעת הראיות. כמו כן, הבהרתי שבית המשפט אינו נותן החלטות תיאורטיות בטענות משפטיות, כאשר קיימת מחלוקת לעניין העובדות המפורטות בכתב האישום. לפיכך, קבעתי שעל הנאשם לבחור בין שתי אפשרויות: ראשית, אם הנאשם יבחר להודות בעובדות נשוא האישום הראשון והשני, אזי באפשרותו לטעון את טענותיו מחדש והשאלות שהוא מעלה תוכרענה בהכרעת הדין. שנית, הנאשם יכול לבחור לכפור בעובדות כתב האישום ולאחר שמיעת הראיות, במסגרת הכרעת הדין, יקבעו ממצאים עובדתיים שעל בסיסם תיבחן הטענה המשפטית שאותה העלו הנאשמים.

ח. בדיון מיום 27.1.15, הנאשם עתר לדחיה נוספת של הדיון על מנת למצות את המשא ומתן עם המאשימה.

ט. בדיון מיום 4.3.15, בא כוח הנאשם מסר כפירה מפורטת לכתב האישום ובעקבות זאת נקבעו שלושה מועדים להוכחות ליום 7.6.15, 6.10.15 ו-7.10.15. בנוסף, נקבע מועד לתזכורת במעמד הצדדים ליום 1.6.15.

י. במועד התזכורת שנקבע ליום 1.6.15, כאשר ברקע עומד גזר הדין בעניינו של יהודה מיום 27.5.15, הנאשם הודיע כי הוא מודה בעובדות שמפורטות בכל חמשת האישומים. כמו כן, בא כוח הנאשם חזר על הטענה המשפטית שהעובדות של האישום הראשון והשני אינן מקימות את

העבירה של "גניבה בידי מורשה" אלא רק את עבירת הגניבה הרגילה. לפיכך, בית המשפט התבקש לתת הכרעת דין שבה יוכרע האם העובדות של האישום הראשון והשני מקימות את העבירה של גניבה בידי מורשה או שמא את העבירה הקלה יותר של גניבה רגילה בלבד. בנוסף, בא כוח הנאשם הודיע שלגבי האישומים 3, 4 ו-5, הנאשם מסכים שיורשע בעבירת הגניבה שיוחסה לו בכל אחד מהאישומים האמורים.

יא. ביום 14.7.15, ניתנה הכרעת הדין ולפיה הטענה המשפטית שהעלה הנאשם נדחתה ולכן הורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הווה אומר, באישום הראשון בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29(א) לחוק העונשין; באישום השני, בביצוע עבירה של גניבה בידי מורשה בצוותא חדא לפי סעיפים 393(2) ו-29(א) לחוק העונשין; באישום השלישי, בביצוע עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; באישום הרביעי, בביצוע עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; באישום החמישי, בביצוע עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

יב. הנאשם עתר לקבלת תסקיר לעונש, כפי שנעשה בעניינו של יהודה. הטיעונים לעונש התקיימו, לאחר קבלת התסקיר ביום 17.2.16.

תסקיר שירות המבחן

11. מתסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו של הנאשם עולה בתמצית כדלקמן:

א. הנאשם יליד 1968 והינו גרוש ואב לארבעה ילדים ועובד כיום כעוזר נהג.

ב. הנאשם עבד בעבר במסגרות תעסוקה שונות, כגון קצב, סדרן בסופר מרקט ונהג אמבולנס והובלה ופינוי חולים או נפטרים, שהינה עבודתו הרלוונטית לאישומים נשוא כתב האישום.

ג. שירות המבחן התרשם שלא מדובר באדם בעל מערכת ערכים ודפוסיים עברייניים מושרשים והמליץ כל עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות.

הצהרת נפגע עבירה

12. בתו של המנוח באישום הראשון הגישה הצהרת נפגע עבירה ובה ביטאה את תחושות הכעס והעלבון הצורם שלה ושל משפחת המנוח בגין האירוע נשוא האישום הראשון, בין בעת שהתרחש ובין לאחר מכן. יתר על כן, ציינה כי גופתו של המנוח לא פונתה כפי שהתבקש בנסיבות העניין וזאת לאור ההתנהגות

גזר הדין בעניינו של יהודה

13. בגזר הדין בעניינו של יהודה, עמדתי בהרחבה, תוך הבאת האסמכתאות המשפטיות הרלוונטיות, בין במשפט הישראלי ובין בדין האנגלי כמקור השראה והשוואה, לגבי אופן קביעת מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו על ידי שני הנאשמים באישום הראשון והשני. כמו כן, עמדתי בהרחבה על השלבים השונים בקביעת גזר הדין לאור תיקון 113 לחוק העונשין וכיצד יש לחשב את שיעור ההפחתה בעונש שלו זכה יהודה בשל הודאתו בכתב האישום שהוגש כנגדו וזאת בשלב המוקדם ביותר האפשרי במשפט.

14. הדברים שקבעתי בגזר הדין בעניינו של יהודה ישמשו אותי בעת קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם שבפני לגבי האישומים הראשון והשני וכן לגבי אופן קביעת שיעור ההפחתה בעונש שלו יזכה עקב הודאתו בכתב האישום, וזאת על פי השלב במשפט שבו החליט להודות בכתב האישום.

15. להלן בתמצית עיקר הקביעות בגזר הדין בעניינו של יהודה:

א. אירוע אחד או שני אירועים - האישום הראשון והאישום השני הם שני אירועים נפרדים ולא אירוע אחד כולל. עם זאת, לאור העובדה שמדובר באותו סוג של עבירה בשני האישומים, ואופן הביצוע מאוד דומה, מתחם העונש ההולם שייקבע לגבי כל אחד מהאישומים יהיה זהה (פסקאות 8 ו-9 לגזר הדין בעניינו של יהודה).

ב. קביעת מתחם העונש ההולם - בעת קביעת מתחם העונש ההולם התייחסתי לערך חברתי המוגן בעבירות שבוצעו באישום הראשון והשני, מידת האשם של הנאשמים, מידת הנזק, מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של גניבה בידי מורשה וכן הגדרת המתחם לאור הפרמטרים האמורים (פסקאות 10-30 לגזר הדין בעניינו של יהודה).

ג. הערך החברתי המוגן - הערך החברתי המוגן בעבירות שבוצעו ע"י הנאשמים באישום הראשון והשני מתחלק לשני חלקים עיקריים: ראשית, הערכים המוגנים בעבירה של גניבה בידי מורשה, שכוללים בתוכם את ההגנה על קניינו ורכושו של הבעלים וכן את הרכיב של הפרת יחסי אמון בין המרשה למורשה; שנית, הערך החברתי המוגן של כבוד המת (ראו בהרחבה פסקאות 11 - 14 לגזר הדין בעניינו של יהודה).

ד. מידת האשם - מידת האשם של יהודה והנאשם בביצוע העבירות נשוא האישום הראשון והשני היתה זהה (פסקה 15 לגזר הדין בעניינו של יהודה). בנוסף, מדובר במידת אשם מוגברת לאור

העובדה שמדובר בניצול מעמד הפגיע של קורבנות העבירות בשל חוסר יכולתם להתגונן (פסקאות 16 - 20 לגזר הדין בעניינו של יהודה).

ה. מידת הנזק - באישום הראשון והשני מידת הנזק מושפעת משני רכיבים נפרדים, ראשית הערך הכלכלי של הרכוש שנגנב; שנית, הערך הסנטימנטלי של הרכוש שנגנב שיש בו בכדי להעצים את מידת הנזק, וזאת גם אם הערך הכלכלי של הרכוש שנגנב אינו גבוה (פסקאות 21 לגזר הדין בעניינו של יהודה).

ו. הגדרת מתחם העונש ההולם - לאחר סקירת מדיניות הענישה הנוהגת לגבי העבירה של גניבה בידי מורשה, קבעתי כי מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאישומים הראשון והשני, נע בין 3 חודשי מאסר (שיכול וירוצו בעבודות שירות) ועד 12 חודשי מאסר בפועל (פסקאות 26 - 30 לגזר הדין בעניינו של יהודה).

ז. שיעור ההפחתה בעונש בשל הודאה בכתב אישום ואי שמיעת ראיות - בגזר הדין בעניינו של יהודה הצגתי ארבע שאלות עקרוניות כדלקמן (פסקאות 31 - 34 לגזר הדין בעניינו של יהודה):

1.ז האם ראוי להגדיר במפורש את שיעור ההפחתה בעונש בשל הודאת הנתון של הודאה בכתב אישום ואי שמיעת הראיות.

2.ז אם התשובה על השאלה הראשונה היא בחיוב, כיצד ניתן לכמת את ההקלה בעונש לנתון מספרי ברור, וזאת כדי שהנאשם ידע מה ההקלה בעונש שלה זכה בשל העובדה שהודה בכתב האישום.

3.ז האם קיימת רלוונטיות לשאלה באיזה שלב במשפט ניתנה ההודאה, כגון בשלב החקירה, לעומת שלב ההקראה של כתב האישום בבית המשפט, לעומת השלב שלאחר קביעת מועדי הוכחות.

4.ז היכן משלבים את סוגיית הגדרת שיעור ההפחתה בעונש בשל הודאה בכתב אישום ואי שמיעת הראיות בתוך השלבים של גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין.

ח. המצב באנגליה והמצב בישראל - לאחר סקירת הדין האנגלי והדין הישראלי, קבעתי כיצד יש לקבוע את שיעור ההפחתה בעונש שלה יזכה נאשם עקב הודאה בכתב האישום ואי שמיעת הראיות וכן כיצד יש לקבוע את השלבים בגזירת הדין (פסקאות 35 - 49 לגזר הדין בעניינו של יהודה).

יהודה).

ט. השלבים בגזירת הדין - על מנת להבליט את הייחודיות של נתון ההודאה בכתב האישום על ידי הגדרת שיעור ההפחתה בעונש שלה יזכה נאשם בשל ההודאה, יש לייחד שלב בהליך גזירת הדין לנתון של הפחתה בעונש כך ששלבי גזירת הדין יהיו כדלקמן (פסקה 48 לגזר הדין בעניינו של יהודה):

1.ט בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע אם עובדות כתב האישום (או עובדות האישומים השונים) מהוות אירוע אחד או מספר אירועים;

2.ט בשלב השני, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם;

3.ט בשלב השלישי, על בית המשפט לקבוע אם לסטות ממתחם העונש ההולם, לקולא או לחומרא;

4.ט בשלב הרביעי, אם בית המשפט מחליט שלא לסטות ממתחם העונש ההולם על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם בהתחשב במכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם ובמנותק מהנתון של ההודאה בכתב האישום ואי שמיעת הראיות;

5.ט בשלב החמישי, על בית המשפט להגדיר את שיעור ההפחתה שלה זכה הנאשם מתוך העונש המתאים בשל ההודאה בכתב האישום ואי שמיעת הראיות, וזאת בהתאם לשלב במשפט שבו נמסרה ההודאה בכתב האישום;

6.ט בשלב השישי, על בית המשפט לקבוע את העונש הסופי שיוטל על הנאשם לאחר שהוא מפחית מתוך העונש המתאים את ההפחתה בעונש שלה זכה הנאשם בשל ההודאה.

י. אימוץ שיטת "המדרון היורד" שבמשפט האנגלי לדין בישראל - קבעתי שניתן לאמץ את שיטת "המדרון היורד" שנהוגה בדין האנגלי, תוך מתן הסבר מדוע היא משתלבת היטב עם המשפט הישראלי, בכל הנוגע לאופן קביעת שיעור ההפחתה בעונש בשל הודאה בכתב האישום ואי שמיעת הראיות (פסקאות 38(ה) ו-49(א) - (ד) לגזר הדין בעניינו של יהודה).

יא. הגדרת שיטת "המדרון היורד" - שיטת המדרון היורד פועלת כדלקמן (פסקאות 38(ה) - (ז) לגזר דין בעניינו של יהודה):

1.א. הפחתה של שליש: שיטת ההפחתה של העונש בשל הודאה בכתב אישום מורכבת ממדרון יורד שמתחיל מהפחתה מקסימאלית של שליש מהעונש המתאים וזאת כאשר ההודאה נמסרה בהזדמנות הראשונה האפשרית. ההזדמנות הראשונה האפשרית עשויה להיות בשלב החקירה במשטרה, אך לא בהכרח. ההזדמנות הראשונה האפשרית יכולה להימשך גם לשלב שלאחר הגשת כתב האישום, מינוי סגור לנאשם ולימוד חומר החקירה, כאשר ההצהרה על הכוונה להודות צריכה להימסר לבית המשפט בהזדמנות הראשונה בטרם קביעת התיק להוכחות.

2.א. הפחתה של רבע: אם הנאשם אינו מודה ב-"ההזדמנות הראשונה האפשרית", אלא לאחר שנמסרה כפירה בכתב האישום ונקבעו מועדים להוכחות, אזי שיעור ההפחתה יורד לכדי רבע מהעונש המתאים.

3.א. הפחתה של עשירית: לקראת סוף המדרון, שיעור ההפחתה יורד לעשירית וזאת כאשר ההודאה נמסרה על סף תחילת הליך ההוכחות או לאחר שהליך ההוכחות כבר החל. בדין האנגלי נהוג להשתמש בביטוי "על מפתן דלתו של בית המשפט" (at the door of the court).

4.א. שמיעת ראיות לצורך הוכחת נסיבות מקלות בביצוע העבירות: במקרים שבהם נשמעו ראיות על מנת להוכיח נסיבות מקלות כלשהן בביצוען של העבירות, אם הטענה בדבר קיומן של נסיבות מקלות מתקבלת, אזי הנאשם יזכה להפחתה של שליש. לעומת זאת, אם טענתו לא תתקבל, הדבר יוביל למיקומו בקצה התחתון של המדרון היורד, וזאת אם בכלל.

יב. יישום השלבים בעת גזירת דינו של יהודה (פסקאות 50 - 54 לגזר הדין בעניינו של יהודה):

1.יב. בשלב הראשון, קבעתי שלגבי האישומים הראשון והשני, מדובר בשני אירועים נפרדים ושמיתחם העונש ההולם לכל אירוע הוא זהה.

2.יב. בשלב השני, קבעתי שמתחם העונש ההולם לכל אירוע נע בין 3 ועד 12 חודשי מאסר.

3.יב. בשלב השלישי, קבעתי שאין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, בין לקולא ובין

לחומרא.

4.יב. בשלב הרביעי, בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לכל אירוע, לקחתי בחשבון את הנתונים שלהלן: העדר עבר פלילי, נשוי ואב לילדים שסמוכים לשולחנו. לפיכך, קבעתי שבגין כל אחד מהאישומים שבהם הורשע יהודה, קרי האישום הראשון והשני, העונש המתאים בתוך המתחם הוא 4 וחצי חודשים. כמו כן, קבעתי שעל יהודה לרצות את שני העונשים במצטבר, כך שהעונש הסופי המתאים בעניינו הוא 9 חודשי מאסר בפועל, אשר יש להוסיף לו רכיב של מאסר על תנאי ופיצוי למשפחות המנוחים. יוזכר, שהעונש המתאים האמור הוא העונש הנכון וזאת ללא התחשבות ברכיב ההודאה בכתב האישום. הווה אומר, מדובר בעונש המתאים אילו יהודה היה בוחר לנהל הוכחות עד תום.

5.יב. בשלב החמישי, קבעתי כי שיעור ההפחתה בעונש שלו זכאי יהודה בשל הודאתו בכתב האישום בהזדמנות הראשונה האפשרית, קרי בבית המשפט עוד בטרם קביעת מועדים להוכחות, עומד על שליש מהעונש המתאים.

6.יב. בשלב השישי, שיעור ההפחתה של שלישי מעמיד את גובה ההפחתה לכל אישום על חודש וחצי (שליש מארבע וחצי חודשים, הוא חודש וחצי). לפיכך, העונש לכל אישום הוא שלושה חודשים שיש לרצותם במצטבר. סה"כ שישה חודשי מאסר בפועל שקבעתי שיש לרצותם בדרך של עבודות שירות. כמו כן, הושת על יהודה מאסר על תנאי, וכן פיצוי לכל אחד ממשפחות המנוחים באישום הראשון והשני בסך 4,000 ₪ לכל משפחה.

16. המתווה הדיוני שמורכב מששה שלבים שאותו הגדרתי בגזר הדין בעניינו של יהודה, ינחה אותי לצורך גזירת הדין בעניינו של הנאשם. אדון באישום הראשון והשני יחדיו ולאחר מכן אדון באישומים 3, 4 ו- 5 יחדיו, מאחר ומדובר בשתי קטגוריות שונות של עבירות. הקטגוריה הראשונה באישום הראשון והשני עניינה בעבירות של גניבה בידי מורשה ובעוד שהקטגוריה השניה שבאישומים השלישי, הרביעי והחמישי עניינה בעבירה רגילה של גניבה.

האישום הראשון והאישום השני

17. השלב הראשון, כאן על בית המשפט לקבוע אם עובדות האישום הראשון והשני מהוות ארוע אחד או מספר ארועים. כפי שקבעתי בגזר הדין בעניינו של יהודה, מדובר בשני ארועים נפרדים שיש מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהם. עם זאת, מאחר והארועים שבאישום הראשון ובאישום השני הם מאד דומים במהותם, מתחם העונש ההולם יהיה זהה לגבי שניהם.

18. השלב השני, כאן על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם. כפי שקבעתי בענינו של יהודה, מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאישומים הראשון והשני, נע בין 3 חודשי מאסר (שיכול וירוצו בעבודות שרות) ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

19. השלב השלישי, כאן על בית המשפט לקבוע אם יש לסטות ממתחם העונש ההולם, לקולא או לחומרה. במקרה זה לא מצאתי שקיימות נסיבות מיוחדות שמצדיקות סטיה ממתחם העונש ההולם, בין לחומרה ובין לקולא.

20. השלב הרביעי, כאן על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם בהתחשב במכלול הנסיבות האישיות של הנאשם ובמנותק מהנתון של ההודאה בכתב האישום ואי שמיעת הראיות. בדומה ליהודה, הנאשם שבפני, גם הוא נשוי ואב לילדים שסמוכים לשולחנו. אמנם לנאשם יש הרשעה קודמת משנת 2005 בגין עבירה של תקיפת סתם של בת זוג שהסתיים במאסר על תנאי והתחייבות כספית (ת/2), בעוד שיהודה היה נעדר עבר פלילי, אך מדובר בהרשעה ישנה בעבירות שונות מהעבירות שבפני. לפיכך, הנני יוצא מתוך ההנחה, לטובתו של הנאשם, שאין שוני בינו לבין יהודה בסוגיית העבר הפלילי. במלים אחרות, הקביעה שניתנה בעניינו של יהודה כי העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לגבי כל אחד מהאישומים 1 ו-2, הוא ארבעה וחצי חודשי מאסר בפועל, הוא נכון גם לגבי הנאשם. כמו כן, כמו בענינו של יהודה, הנני קובע שעל הנאשם לרצות את שני העונשים במצטבר, כך שהעונש הסופי המתאים בעניינו בנוגע לאישום הראשון והאישום השני הוא תשעה חודשי מאסר בפועל, אשר יש להוסיף לו מאסר על תנאי ופיצוי למשפחות המנוחים. יוזכר, שהעונש המתאים האמור הוא העונש הנכון וזאת ללא התחשבות ברכיב ההודעה בכתב האישום. הווה אומר המדובר בעונש המתאים אילו הנאשם היה בוחר לנהל הוכחות עד תום.

21. השלב החמישי, כאן על בית המשפט להגדיר את שיעור ההפחתה שלה יזכה הנאשם מתוך העונש המתאים בשל ההודאה בכתב האישום ואי שמיעת הראיות, וזאת בהתאם לשלב במשפט שבו נמסרה ההודאה בכתב האישום. הנאשם שבפני לא אמור לזכות בשיעור ההפחתה המקסימלי של שליש, כפי שנעשה בענינו של יהודה, אלא בשיעור הפחתה של עשירית בלבד, הכל על פי שיטת "המדרון היורד" שאותה תיארתי לעיל. להלן נימוקיי:

א. יהודה הודה בבית המשפט בהזדמנות הראשונה האפשרית, קרי, ביום 9.6.14. יהודה הגיש בקשה להקדים את ישיבת ההקראה הראשונה שנקבעה בתיק זה ליום 7.7.14, ליום 9.6.14, על מנת שיוכל להודות בכתב האישום כלשונו. לעומת זאת הנאשם מסר הודיה בעובדות כתב האישום רק ביום 1.6.15, וזאת לאחר שכפר בכתב האישום ונקבעו שלושה מועדי הוכחות על פי בקשתו, ביום 7.6.15, 6.10.15, ו- 7.10.15. במלים אחרות, ההודאה של הנאשם בעובדות כתב האישום נעשתה שלא בהזדמנות הראשונה האפשרית ולמעשה כמעט כשנה לאחר המועד שבו יהודה הודה בכתב האישום.

ב. על פי שיטת "המדרון היורד", ההודאה בעובדות כתב האישום נמסרה על סף תחילת הליך הוכחות, קרי, at the door of the court.

ג. לאחר שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום, הוא העלה טענה משפטית שלפיה באישום הראשון והשני, העובדות אינן מקימות את העבירה של גניבה בידי מורשה אלא רק העבירה של גניבה רגילה. במלים אחרות, הנאשם ניסה להראות שעבירת הגניבה שבוצעה באישום הראשון ובאישום השני, בוצעה בנסיבות רגילות וללא הנסיבה המחמירה של גניבה בידי מורשה, שהינה עבירה חמורה באופן משמעותי מעבירה של גניבה רגילה. על פי ה-"מדרון היורד", כאשר נאשם מבקש שישמעו ראיות או מעלה טענה שמחייבת את בית המשפט לכתוב החלטה מנומקת לעניין העדר התקיימות נסיבות מחמירות כלשהן, אם הטענה מתקבלת אזי יזכה להפחתה המקסימלית של שליש. לעומת זאת אם הטענה לא תתקבל הוא יזכה רק להפחתה הקטנה יותר, של עשירית, וזאת אם בכלל (ראו בהרחבה פסקה 38(z) לגזר הדין בעניינו של יהודה). משנדחתה טענתו המשפטית של הנאשם ואשר חייבה את בית המשפט לתת הכרעת דין מנומקת בטענה שהועלתה, הרי שלא ניתן לומר שהיה כאן חסכון מקסימלי בזמן שיפוטי ולפיכך ההפחתה הנכונה היא של עשירית בלבד.

22. השלב השישי, כאן על בית המשפט להגדיר את העונש הסופי שיוטל על הנאשם לאחר ניכוי ההפחתה שלה זכה מתוך העונש המתאים וזאת בשל הודאה בכתב האישום. יוצא מכך שמתוך העונש המתאים של תשעה חודשים בגין האישום הראשון והשני (ארבעה וחצי חודשים לכל אישום), יש לערוך הפחתה של עשירית עבור הנאשם. תשעה חודשים הם 270 ימים ולפיכך ההפחתה שלה זכאי הנאשם היא של 27 ימים, היינו כחודש. על כן הנני קובע כי העונש הסופי של הנאשם בגין האישום הראשון והאישום השני יעמוד על 8 חודשי מאסר בפועל. בנוסף על הנאשם יושת עונש של מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים כפי שיפורט בפרק האחרון של גזר הדין.

האישומים השלישי, הרביעי והחמישי

23. גם כאן אפעל על פי המתווה הדיני שמורכב מששה שלבים, כפי שעשיתי לגבי האישום הראשון והשני.

24. השלב הראשון: כאמור, על בית המשפט לקבוע אם עובדות האישומים השלישי, הרביעי והחמישי מהוות אירוע אחד או מספר אירועים. לדעתי, ניתן להשקיף על כל אחד מהאישומים כאירוע אחד העומד בפני עצמו וניתן באותה מידה גם להשקיף על מכלול האירועים כאירוע אחד, זאת לאור הדמיון שביניהם, שלפיו הנאשם בשלוש הזדמנויות שונות מנצל את תפקידו כנהג אמבולנס שמגיע לזירות לפינוי גופות, באישור המשטרה, על מנת לגנוב רכוש. יובהר, שלדעתי במישור הפרקטי, בין אם נאמר שמדובר באירוע אחד כולל או בשלושה אירועים נפרדים, התוצאה הסופית של העונש לגבי שלושת האישומים

היא זהה. על כן, מטעמי נוחות בלבד ומתוך אחידות מתודולוגית, אשקיף על כל אחד מהאירועים באישום השלישי, הרביעי והחמישי, כאירוע שעומד בפני עצמו. יוצא מכך שיש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר בעיני לאור הדמיון שבין שלושת האישומים, מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאישומים הללו יהיה זהה.

25. השלב השני: כאן על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם. כל אחד מהאישומים השלישי, הרביעי והחמישי הוא מאד דומה למעשים שנעשו באישום הראשון והשני. עם זאת, העבירה שיוחסה לנאשם באישומים השלישי, הרביעי והחמישי, היא עבירה קלה יותר של גניבה רגילה ולא העבירה החמורה יותר של גניבה בידי מורשה. לפיכך, לדעתי, ניתן לעשות אנלוגיה ממתחם העונש ההולם שנקבע לגבי האישום הראשון והשני, הכל בשינויים המחויבים, כך שהמתחם הנוכחי יהיה מקל יותר לאור העובדה שמדובר בעבירה קלה יותר. לגבי האישום הראשון והשני קבעתי כי מתחם העונש ההולם, לגבי רכיב המאסר, נע בין שלושה ועד שנים עשר חודשי מאסר. בנסיבות אלה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאישומים השלישי, הרביעי והחמישי, נע בין חודש מאסר ועד ששה חודשי מאסר.

26. השלב השלישי: כאן על בית המשפט לקבוע אם לסטות ממתחם העונש ההולם, לקולא או לחומרה. כפי שקבעתי בעניינו של הנאשם לגבי האישומים הראשון והשני, גם כאן לא מצאתי נסיבות חריגות שמצדיקות סטיה ממתחם העונש ההולם, בין לקולא ובין לחומרה.

27. השלב הרביעי: כאן על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם בהתחשב במכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם ובמנותק מהנתון של הודאה בכתב האישום ואי שמיעת הראיות. לאחר שלקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות העובדה שיש לו הרשעה אחת בלבד שהינה ישנה ובסוגי עבירות שונים מהעבירות נשוא כתב האישום, היותו נשוי ואב לילדים שסמוכים לשולחנו, וכן השלכות המאסר עליו ועל בני ביתו, אני קובע כי העונש המתאים לגבי כל אחד מהאישומים השלישי, הרביעי והחמישי, עומד על חמישים ימי מאסר בפועל. על הנאשם לרצות את העונש לגבי כל אחד מהאישומים במצטבר. יוצא מכך שהעונש המתאים לנאשם בגין האישום השלישי, הרביעי והחמישי, הוא 150 ימי מאסר בפועל.

28. השלב החמישי: כאן על בית המשפט להגדיר את שיעור ההפחתה שלה יזכה הנאשם מתוך העונש המתאים בשל ההודאה בכתב האישום ואי שמיעת ראיות, וזאת בהתאם לשלב במשפט שבו נמסרה ההודאה בכתב האישום. הנאשם הודה באישום השלישי, הרביעי והחמישי רק ביום 1.6.15. כמו כן בתשובה המפורטת בכתב שהגיש לבית המשפט במעמד הדיון ביום 4.3.15, הוא כפר באישום השלישי, הרביעי והחמישי. ללמדך שההודאה באישומים אלה נעשתה על סף תחילת הליך הוכחות שהיה קבוע ליום 7.6.15, קרי, at the door of the court. בנסיבות אלה ההפחתה שלה יזכה הנאשם היא של עשירית.

29. לגבי השלב השישי, כאן על בית המשפט להגדיר את העונש הסופי שיושת על הנאשם לאחר שהוא

מפחית מתוך העונש המתאים את ההפחתה בעונש שלה זכה הנאשם בשל ההודאה.

על כן, יש לבצע הפחתה של עשירית מתוך העונש המתאים של 150 ימי מאסר בפועל, קרי, הפחתה של 15 ימים. יוצא מכך, כי העונש הסופי שיש להשית על הנאשם בגין האישום השלישי, הרביעי והחמישי, הוא 135 ימי מאסר בפועל.

סיכום

30. בגין האישום הראשון והשני, לגבי רכיב המאסר, העונש הוא 8 חודשי מאסר בפועל.
- בגין האישום השני, השלישי והרביעי, העונש הוא 135 חודשי מאסר בפועל, היינו 3 חודשים ועוד 15 ימים. לדעתי, על הנאשם לרצות את שני העונשים במצטבר. יוצא מכך, שהעונש הסופי בגין כל חמשת האישומים צריך לעמוד על 11 חודשים ועוד 15 ימים של מאסר מאחורי סורג ובריא.
31. באישום הראשון והשני, על הנאשם לשלם פיצוי למשפחת המנוחים, שהינו זהה לפיצוי שהוטל על יהודה, שעומד על סך של 4,000 ₪ לכל משפחה.
32. באישום השלישי, הנאשם נטל מתוך ביתו של המנוח מכשיר פלאפון מסוג "גלקסי 3" השייך למנוח. על כן, הנאשם ישלם למשפחתו של המנוח פיצוי בסך של 4,000 ₪.
33. באישום הרביעי, הנאשם גנב פנס משטרתי אשר היה שייך לקצין משטרה שהגיע לזירת הרצח. באישום החמישי, הנאשם גנב "אייפון 4" מתוך דירה סמוכה לדירה שבה נפטרה המנוחה. בנסיבות אלה, יושת עליו קנס בגין מעשיו באישומים האמורים ואשר יועמד על סך של 3,000 ₪.
34. הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג ובריא בין 16.4.14 ו- 22.4.14. לפיכך, תקופה זו תנוכה מתקופת המאסר בפועל שתושת עליו. כמו כן, הנאשם שהה במעצר בית מוחלט מיום 22.4.14 ועד ליום 29.4.14 ולאחר מכן עד ליום 14.7.14 היה רשאי לצאת לכל מקום בליווי מפקח צמוד. התקופה שמיום 22.4.14 ועד 14.7.14 לא תנוכה מתקופת המאסר.
35. לפיכך, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. מאסר בפועל ל-11 חודשים ו- 15 ימים, וזאת בניכוי ימי מעצרו מיום 16.4.14 ועד ליום 22.4.14.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום הנאשם לא יבצע עבירת רכוש, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ג. הנאשם ישלם פיצוי למשפחותיהם של שלושת המנוחים נשוא האישומים הראשון, השני והשלישי, בסך של 4,000 ₪ לכל משפחה. הפיצוי לכל משפחה ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר הראשון שבהם לא יאוחר מיום 1.4.16 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לפירעון מיד.

הפיצוי לגבי משפחות המנוחים שבאישום הראשון והשני ישולמו לאדם שפרטיו נמסרו על ידי המאשימה לאחר מתן גזר הדין בעניינו של יהודה. כמו כן, באת כח המאשימה תיצור קשר עם המשפחה הרלוונטית לאישום השלישי, ואשר ימסרו לה את פרטיו של אדם אחד מטעם המשפחה שלידיו ישולם הפיצוי ותעדכן את המזכירות בהתאם, וזאת תוך 15 יום.

ד. הנאשם ישלם קנס בסך של 3,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.6.16 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד אזי יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מיד.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016, במעמד הצדדים.